

ikke den problemstilling, at det er en kræftbyld på samfundet, at vi har disse værdistigninger på tusinder af milliarder kroner, som ikke er udtryk for noget som helst andet, end at det stiger. Det er en omfordeling af den kollektive produktion, som ryger derover, og som nogle så af en eller anden grund kan få lov til at have stående som deres husværdi. Det er det, det handler om. Den samlede produktion ender derovre, og i virkeligheden, hvis man skal formulere det groft, er den stigning, der er på jord og fast ejendom, efter Enhedslistens opfattelse simpelt hen regulært tyveri af den produktion, der foregår ude i samfundet på arbejdspladserne, dér, hvor folk laver noget.

Kim Behnke (FP):

Jeg tror, hr. Bruno Jerup har problemer. Jeg ved ikke, om det er misundelse over for nogle, der er så heldige, at de bor i en eftertragtet bolig.

Men sagen er jo den, at der er mange andre ting, der stiger i værdi. Hvad med et maleri, hvor en tilsyneladende kendt kunstner klatter lidt farver på et lærred, og blot fordi kunstneren er kendt, skal man give millioner for dette lærred, eller fordi der er en, der flækker nogle gamle rustne ting sammen og sprøjter dem sorte og stiller dem op i en grusgrav i Midtjylland, så er det millioner af kroner værd?

Dér kan man da tale om værdistigninger, som slet ikke har noget som helst indhold. Men der er det da mit indtryk, at hr. Bruno Jerup og Enhedslisten synes, det er fint, at man har disse gigantiske stigninger inden for det kulturelle og det kunstneriske område. Der er jo heller ikke noget som helst arbejdsindhold i, at den ene maler, blot fordi man er blevet et kendt ansigt, får en meget højere pris for et maleri end den anden, der lige er startet som kunstner, og som måske bruger dobbelt så lang tid på at male et maleri.

Så de betragtninger omkring de samfundsskabte værdier giver jeg ikke så forfærdelig meget for.

Endelig er problemet for Enhedslisten måske også, at man har for lidt indsigt i, hvordan tingene rent faktisk forholder sig. Det er ikke mange år siden, at der i de huse i nabolaget, hvor jeg bor, var folk, der havde svært ved at afsætte dem, selv om de var helt nede i pris og man nærmest tilbød at give dem væk til 625.000 kr.

I dag bliver tilsvarende huse solgt for 1,2 mio. kr. Hvad er det, der er sket i mellemtiden?

Ja, der er sket det, at efterspørgslen er steget. Men på det tidspunkt, hvor der var nogle, der gerne ville flytte, og som falbød deres huse for 625.000 kr., var der ingen, der ville give den pris, og derfor kunne de ikke få 625.000 kr. for det, men måtte blive boende.

I dag, hvor der er nogle, der er parate til at give næsten 1,2 mio. kr. for et tilsvarende hus, er det, fordi udbud og efterspørgsel har gjort, at det er interessant.

Det er altså ikke nogle samfundsskabte værdier. Det er ikke nogle arbejdere, de her svedende arbejdere ude på sådan en arbejdsplads, som Enhedslisten gerne vil have det til at se ud, der får stjålet noget som helst. Nej, der er mennesker, der vælger at efterspørge en bolig og er parate til at aflevere så mange penge for den, at det udløser værdistigninger for de huse, der ligger attraktive steder.

Det Radikale Venstre refererede til, at økonomerne gerne vil have lejeværdien sat op. Jo, men altså, økonomer kommer jo med anbefalinger både om dette og hint, og hvis man spørger dem, hvordan kan det lade sig gøre at få mere økonomisk balance i de offentlige udgifter, er der jo ingen af dem, der længere tør formulere det ønske, at man rent faktisk skaber balancen med offentlige besparelser. De prøver at kigge sig rundt og se: Hvilke muligheder er der så for at opkræve nogle skatter? Og dér vil lejeværdistigninger jo da være en dejlig nem måde at skabe ekstra skatter, for folk er tvungne til at blive boende i deres bolig. Men derfor synes vi ikke det er nogen god idé.

Lad mig så sige til hr. Jens Peter Vernersen, som havde den betragtning, at vi for en måneds tid siden »var enige om«. Den enighed deltog Fremskridtspartiet ikke i. Vi stemte ikke for den ekstra ATP-skat. Vi stemte ikke for, at man gik ind med det indgreb, der blev fremlagt fra regeringens side. Og en række af de skatteforhøjelser osv., som er indbudgetteret i finanslovsforslaget for 1998, vil heller ikke få Fremskridtspartiets stemme. For vi er fundamentalt uenige i den betragtning, at den private sektor har udløst nogen særlig forbrugsfest. Vi synes derimod, at der er tale om en overordentlig stor forbrugsfest i det offentlige, når man i år nyan sætter over 30.000 mennesker, mens man »kun« havde budgetteret med 13.000 nyansættelser. Dér er der tale om et overforbrug. For hver eneste af de medarbejdere skal både have et skrivebord og en kuglepen og en computer og en stol at sidde på, som man skal ud og købe i